

Dean West dwingt je op zachte manier om niet vluchtig maar diep te kijken naar de foto's die hij maakt, met een betekenis die voor iedereen anders is. Maar kijken zul je!

'IK KAN NIET ANDERS DAN OBSERVEREN'

Tekst
Marieke Sibarani

Orient Point
Ferry (2016)

Soms roept een foto iets op, weerstand of woede, herkenning of vervreemding. De foto's van de Amerikaanse fotograaf Dean West tonen vooral een wereld van licht en kleur, van schaduw en silhouet, van herinnering en verbeelding.

Dean West (1983) probeert in een aantal van zijn werken de herinnering vast te leggen. Toch is ons geheugen nooit zo nauwkeurig als het moment waarop de hersenen hem opslaan. Door de tijd heen vervormt het origineel, het fragment uit het verleden verkleurt en verandert door gebeurtenissen en indrukken. West wilde zo accuraat mogelijk zijn herinnering visueel vastleggen. Een zoektocht van een week in zijn auto naar een goed likkende versie van dat ene balkon uit zijn herinnering, was dan ook onderdeel van zijn proces.

Het is niet alleen de herinnering die tot in de nauwkeurigheid wordt vastgelegd, alle werken van West zijn tot in precisie uitgelicht en gedetailleerd. Elke millimeter lijkt een verantwoording af te leggen aan het papier, alsof het communiceert: 'Ik mag hier zijn, mijn aandeel maakt dit werk compleet.' Niets is overbodig, zijn foto's zijn zorgvuldig en in balans uitgevoerd. Dat geldt althans voor zijn eerdere werken zoals *Orient Point Ferry* (2016) uit zijn serie *2015-2020*.

Dean West: "Ik ben veranderd en dat is goed, als fotograaf maak ik een ontwikkeling door en kijk ik anders dan voorheen. Vroeger wilde ik elk detail zo goed mogelijk

neerzetten, voor het perfecte plaatje werkte ik met modellen en gebruikte veel kleur en licht. *Orient Point Ferry* is gebaseerd op een herinnering vanuit mijn eigen ervaring. Ik reisde voor de eerste keer vanuit Australië naar Connecticut, wat een hele belevenis was. De eerste tocht op een ferry voelt als een ontdekkingsreis. Het gegeven dat je je met andere mensen voor een bepaalde tijd op eenzelfde drijvende plek begeeft, is fascinerend. Ik kon niet anders dan observeren. De passagiers bekijken, hoe ze gekleed waren, kinderen met ijsjes aan de lippen, het kleurenpalet aan kleding, passagiers die allemaal ergens naar kijken. Naar het water of naar elkaar, je blik op een ferry is nu eenmaal beperkt. Een meeuw vliegt langs en je volgt zijn trek naar de stip in de verte, wat ieders bestemming is. Niemand heeft contact met elkaar maar tegelijkertijd ben je samen. Die observatie, die herinnering geldt in dit geval als mijn creatie."

Palm Springs #2 (2015) is gebaseerd op een ervaring

“HIJ BOUWT EEN WERELD DIE BEKEND IS, MISSCHIEN ZELFS VERTROUWD VOELT, MAAR GEVULD IS MET ONGEMAK

Palm Springs #2 (2015) is gebaseerd op een ervaring van West tijdens het uitgaan. "Ik wilde een David Hockney-effect vermijden, alhoewel zijn werk mij wel inspireert."

Linkerpagina:
Pink Dreams #1, Miami Shores (2021)

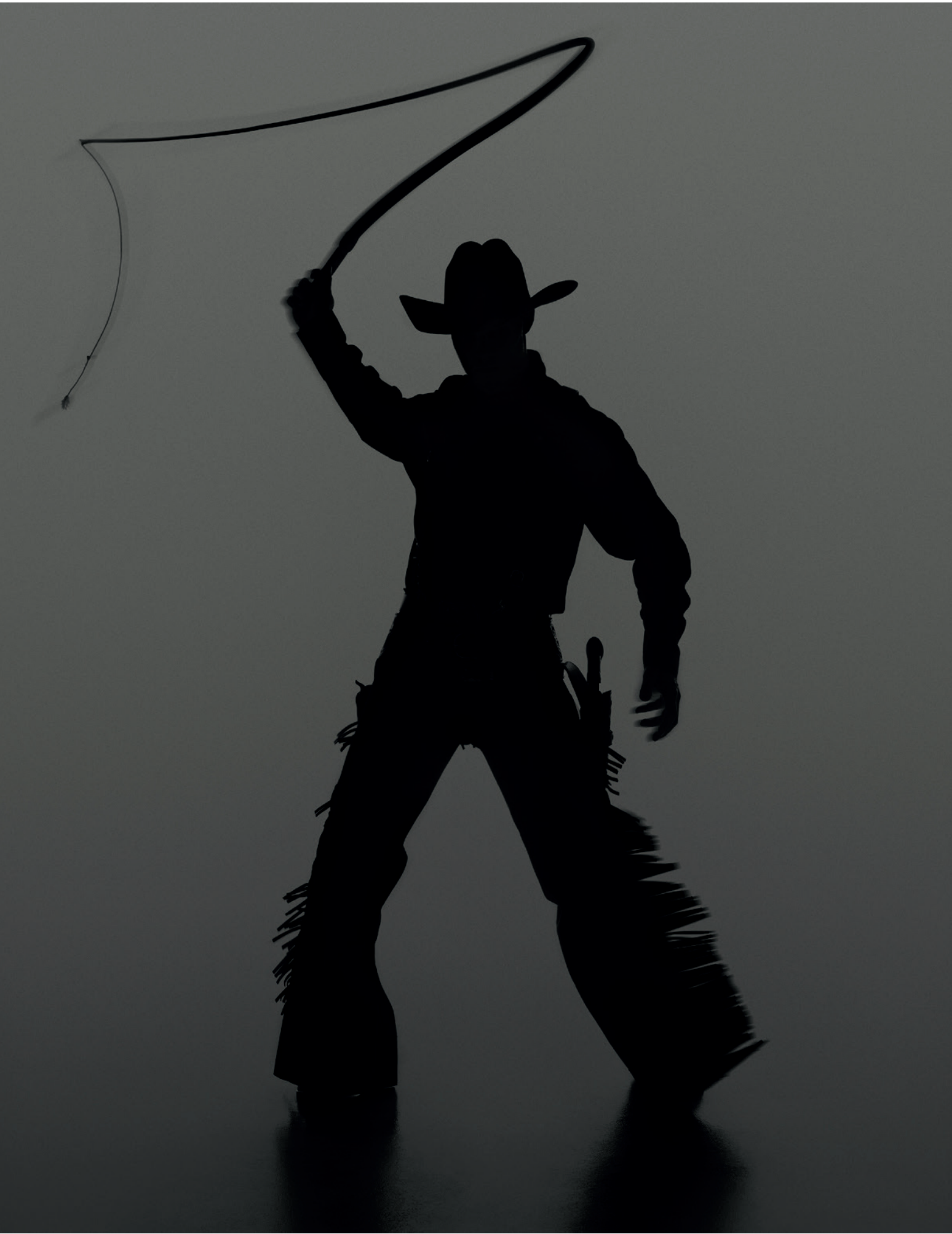
Palm Springs #1 (2015). West schetst een verhaal en laat de kijker de film afdraaien.

van West tijdens het uitgaan. Hij stond in een club naast een oudere vriend die openlijk flirtte met een jongen van een jaar of negentien. Volgens West maakte hij geen kans omdat de jongen samen met een meisje was. Zijn vriend liet hem even later het verkregen telefoonnummer zien. De jongen was een avond uit en was gestationeerd op een militaire basis, Twentynine Palms, vijfenveertig minuten verderop. Het was een bekend gegeven dat militairen in Palm Springs ontspanning zochten. Door eenzaamheid en afzondering was de menselijke en lichamelijke behoefte zo groot, dat grenzen werden verlegd.

Hockney-effect

West: "Ik was verbijsterd, maar het inspireerde mij om het om te zetten naar een concept, wat zich vertaalde naar deze foto. Twee mannen, de een zittend aan een zwembad, de ander er nog net in met zijn rug naar de camera. Ik wilde een David Hockney-effect vermijden, alhoewel zijn werk mij wel inspireert."

West verwijst naar *Portret van een kunstenaar* uit 1971 van kunstenaar David Hockney, waar twee mannen in en aan een zwembad zijn afgebeeld. West toont alleen de gezichtsexpressie van de zittende man wat genoeg is, de spanning van het lijf dat zich uit het zwembad omhoog hijst, bevat voldoende voelbare erotische lading tussen de twee mannen. West koos voor heldere kleuren, zoals een zwembad in zonnig daglicht eruit ziet, dus maakte hij de foto om tien uur uur op een decemberochtend. »

Voor Cowboy
Study #1 zijn meerdere
kogels afgevuurd waarbij
er een dwars door het
statief zoefde.

Linkerpagina:
West: “Ik werk ook niet
meer met modellen maar
met mensen die zichzelf
laten zien zoals in *The
Whipcracker* (2024)”

» De foto nodigt uit om in het water te duiken, in combinatie met de typisch moderne architectuur die zo kenmerkend is voor Palm Springs, maakt het tegelijkertijd een diepe buiging naar het verleden. Zodra je Palm Springs inrijdt, betreed je een architectonische geschiedenis, alsof je uit een tijdscapsule stapt. De foto lijkt door zijn nostalgische sfeer een greep

naar het verleden. De moderne architectuur van Palm Springs, het zogenaamde desert-modernisme is herkenbaar aan de minimalistische strakke belijning en het natuurlijke verloop van interieur naar exterieur. Villa's met grote ramen en glazen schuifdeuren met platte overhangende daken als schaduwwerking voor de zon in het woestijnklimaat, karakteriseren Palm Springs.

West: “Om de herinnering aan die club met mijn vriend overeind te houden, legde ik legerkleding en kisten aan de rand van het zwembad als stille referentie aan die uitgaansavond in Palm Springs.”

Cowboys

Zijn stijl verandert, zijn latere werk is niet meer gericht op kleur en perfectie, op licht en detail. Hij gaat meer cinema- »

» tografisch te werk. “Ik heb minder nodig om mijn werk een gevoel mee te geven. Hoe minder ik laat zien, hoe sterker ik een foto vind. Het is aan de toeschouwer hoe mijn werk wordt ervaren. Ik laat minimalisme toe, maak gebruik van schaduwwerking en werk minder met kleur. Ik werk ook niet meer met modellen maar met mensen die zichzelf laten zien zoals in *The Whipcracker* (2024). Adam Winrich is een wereldrecordhouder *whip cracking* en een echte cowboy, ik vind authenticiteit belangrijker dan ooit. Voorheen was ik geobsedeerd door de details in mijn foto’s, nu laat ik veel meer over aan de verbeelding van de kijker. Soms valt er meer te halen uit een taal die niet wordt gesproken, het is de kracht van het minimale wat ik wil laten zien.”

West groeide op in een klein dorp in Australië waar hij als kind met zijn stiefvader rodeo’s bezocht. De cowboy in hem verdween nooit, dus toen hij tijdens zijn verblijf in Florida de cowboys zag, was dat een hervonden liefde. Door met minimale elementen te werken, het gebruik van alleen schaduw en licht, brengt hij een mysterie aan het licht. De melancholie, de romantiek en de ontgoocheling van een *film noir*. Zijn cowboy-serie bestaat uit silhouetten die een strak beeld geven en het is dan ook het gestalte van de cowboy dat sterk genoeg is om hem karakter te geven.

Hollywood
Cowboy Study #1 laat hetzelfde zien. Je vraagt je af wie deze man is, je krijgt de vrijheid er een eigen invulling aan te geven. Voor deze foto zijn meer-

Dreigend is *Luis (The Wrangler) #1*, een verhaal tussen droom en werkelijkheid. Een alligator in een zwembad als een boos sprookje of een nachtmerrie.

dere kogels afgevuurd waarbij er een dwars door het statief zoefde. West wilde echte geweerrook om zo oorspronkelijk mogelijk te werk te gaan maar ook om het Hollywood-gevoel te creëren, een iconisch beeld neerzetten zoals Warhol dat deed met zijn *Double Elvis* uit 1963. Zodra je Elvis eenmaal als cowboy hebt gezien in die indrukwekkende zelfverzekerde pose, zou je bijna niet meer geloven dat de legende een zanger is. Dat effect heeft deze foto ook, het is min of meer een herbeleving van de Marloboro-man uit 1954. Benen gespreid, cowboyhoed op, met rook net uit het geweer ontsnapt. West toont het archetype van de cowboy, het beeld dat Hollywood naar buiten brengt, de stoere man met zijn moed, de held en zijn zelfredzaamheid. Voor West zitten er meerdere lagen in de serie. Wie waren de cowboys uit het Westen nou echt? In hoeverre laat het witte doek een bena-

dering van de waarheid zien? Dat cowboys voor een paar dollar per maand het vee bij elkaar dreven, en uiteindelijk zelf verdreven werden door de mechanisatie is een trieste ondergang van het o zo stoere en masculiene beroep.

The big five
Van een andere orde maar in het verlengde van de cowboy-serie is *Kodiak Bear #1*, net zo donker en krachtig afgebeeld door het weglaten van details. De omvang van de beer is zo imponerend en expressief, alles wat West zou toevoegen zou afbreuk doen aan het explosieve karakter van de foto. “De foto’s zijn gemaakt in een door ons ontworpen studio op een ranch. Ik wilde graag een portret, wat inhield dat er tussen de vijfhonderd kilo wegende beer en mijn camera slechts vijftig centimeter afstand was. Zijn omvang was dreigend en imposant maar ik voelde mij redelijk veilig met

Van een andere orde maar in het verlengde van de cowboy-serie is *Kodiak Bear #1*, net zo donker en krachtig afgebeeld door het weglaten van details.

mijn team om mij heen dat direct zou ingrijpen als de beer opeens zijn poot zou opheffen.” *Kodiak Bear #1* is onderdeel van een serie. West wil ‘de grote vijf’ van Noord-Amerika vastleggen, de bruine en zwarte beer, de bizon, de eland en de poema.

Minstens zo dreigend is *Luis (The Wrangler) #1*, een verhaal tussen droom en werkelijkheid. Een alligator in een zwembad als een boos sprookje of een nachtmerrie. West verbaasde zich tijdens zijn verblijf in Florida over de hoeveelheid alligators. “Ze zijn overal. Als ik ’s morgens het nieuws keek op televisie, kwam er weer een item voorbij over een alligator. Florida heeft er meer dan een miljoen. Dat fascineerde me, ik wilde laten zien hoe geïntegreerd het dier is in de samenleving. Niemand kijkt echt op van een alligator, hij is onderdeel van het bestaan. Ik was uit op een confrontatie tussen de alligator en de man die de strijd met hem aangaat.”

Toch krijg je ook medelijden met de alligator, meer dan met de man die hem gaat vangen. En dat is toch wel het karakter van Wests’ werken. Hij schetst een verhaal en laat de kijker de film afdraaien, voor de een is het een feel good movie, voor de ander horror. West dwingt je op zachte manier te kijken, niet vluchtig maar diep. Dwars door de betekenis heen die voor iedereen weer anders is, maar kijken zal je. Daar kun je bij Wests’ werken niet omheen.

ZIEN
Dean West

via artitledcontemporary.com